

[Frandsen.]

rigsdagen, må jeg bestemt protestere. Udviklingen har ikke stået stille i disse år. Vore forhåbninger om øget kendskab til sindssygdommene og om fremgang for behandlingsmuligheder er ikke blevet skuffet, men tværtimod i disse år stærkt blevet styrket. Håb afløses af vished, der vinder i styrke år for år og giver mod til at kræve hensyntagen til den nye epoke, vi lige er trådt ind i eller står lige foran, og giver i dag selv forsigtige videnskabsmænd den sikkerhed, som kan samle den hele sagkundskab i enighed om dette krav.

Et udtryk for de sagkyndiges syn på, ad hvilke veje den fremtidige udvikling af sindssygevesenet bør ledes, er det stillede forslag om opførelse af to mindre afdelinger knyttet til centralsygehuse, suppleret med en egentlig plejefdeling. Jeg har hørt venlige bemærkninger om, at dette forslag vist i bedste fald kunne betragtes som et taktisk træk fra lægernes side for ved at tilfredsstille flere købstæder at få sagen til at glide. Denne formodning er ikke i overensstemmelse med virkeligheden. Forslaget er velovervejeth og også, såvidt jeg kan se, fuldtud værd at gøre til genstand for underøgelse og drøftelse.

Vi kan nu forkaste det stillede forslag, opføre et sindssygehospital i Brønderslev og lade denne lejlighed til at begynde reorganisationen af sindssygevesenet slippe os af hænde, men vi kan ikke standse, kun i en vis grad sinke udviklingen. Vi vil derfor kunne opleve, at vi i løbet af nogle, måske en hel del, år vil kunne blive nødt til at ændre brugen af dette nye sindssygehospital under tilpasning til fremtidens organisation af sygehusvesenet for sindslidende.

Endelig til slut: jeg forstår fuldtud, at man, da denne sag blev rejst, udtalte betæneligheder ved tanken om eventuelt at gå til at ændre en af rigsdagen for så kort tid siden truffen beslutning. Man har endogså talt om svigtende respekt for rigsdagen. Jeg for mit vedkommende tør sige, at ingen kan have større respekt for rigsdagen, for vor frie forfatning, end jeg har, og jeg har underkastet de synspunkter, som jeg her har givet udtryk for, den nøjeste prøvelse også med denne side af sagen for øje. Mit standpunkt er ikke derunder blevet ændret. Der er for mig ingen tvivl om, at vi tjener såvel folket som rigsdagen bedst ved at søge denne sag løst på grundlag af vor nuværende viden om og kendskab til sindssygdomme, og jeg kan derfor stemme for forslaget om at underkaste hele spørgsmålet fornyet prøvelse.

Jørgen Jørgensen: Siden folketinget for et par måneder siden drøftede spørgsmålet om det nordjyske sindssygehospitals beliggenhed, har der vist sig en interesse for selve problemet med hensyn til behandlingen af sindssygepatienter, som måske ingen af dem, der fremførte forslaget om at stille nybyggeriet i Brønderslev i bero, havde tænkt sig.

Det har ikke på noget tidspunkt kunnet aftvinge mig nogen som helst interesse, hvilken by i Nordjylland der skulle have det nye sindssygehospital. Ja, jeg må erkende, at det forekommer mig egentlig at være under rigsdagens værdighed at diskutere sagen under den synsvinkel, hvilken by man vil vise den opmærksomhed at få et hospital med de økonomiske fordele for byen, der knytter sig dertil.

At sagen påny blev rejst til drøftelse her i tinget, og at dette har ført til, at hele spørgsmålet om vore sindssyges behandling nu bliver taget op, er der derimod kun grund til at være tilfreds med. Efter alt, hvad der er kommet frem i de sidste par måneder fra ansvarlige lægekredses side og fra anden side, ville jeg anse det for utænkeligt, om regeringen — støttende sig til et lille flertal her i tinget — ville presse det planlagte byggeri i Brønderslev igennem, mod alle ansvarlige lægeautoriteter, mod alle nye lægelige synspunkter for behandlingen af sindslidende.

Den højtærede minister sagde nu heroppe fra, at der ikke under sagens behandling er fremført nye momenter fra lægernes side. Jeg synes ikke, den højtærede minister har ret heri. Der er virkelig i tiden, siden beslutningen om det nordjyske sindssygehospitals beliggenhed blev truffet, kommet en række nye synspunkter frem med hensyn til behandlingen af sindslidende, og jeg beklager, hvis ministeren ikke er opmærksom herpå.

Vil man overfor det, der her foreligger, sige, at det er dog noget ganske ekstraordinært at standse gennemførelsen af en beslutning, rigsdagen for få år siden har vedtaget, så erkender jeg naturligvis dette, og jeg er enig i, at der skal være meget vægtige grunde for rigsdagen til at foretage et sådant skridt. Men jeg mener også, at der foreligger sådanne grunde.

Allerede under sagens forberedelse i den nedsatte kommission hævdede der sig røster fra lægernes side for at lægge det nye sindssygehospital i forbindelse med et udbygget centralsygehus. Disse lægesynspunkter var på det tidspunkt ikke stærke nok til at slå